

date metafore koja izmiče onotologiji pravog imena - tj. koja istu omogućava tako što joj izmiče. Citat iz *Topika* glasi:

“Naime, sve što se daje čulno opaziti postaje neizvesno, kada se nađe van čulnog opažanja. Jer, tada je nepoznato da li (ono što se daje čulno opaziti) još pripada subjektu, jer se to samo pomoću čulnog opažanja daje saznati. To će biti istinoto kad su u pitanju atributi koji ne prate uvek subjekt nužnim načinom. Na primer, kad se kao svojstvenost sunca navede da je ono najsjajnije nebesko telo koje se kreće više Zemlje, tada je pri označavanju svojstvenosti upotrebljen izraz da se Sunce kreće više Zemlje, što se upoznaje samo čulnim opažanjem. Zbog oga svojstvenost Sunca nije pravilno određena. Naime, neizvesnost je da li se Sunce, kad zađe, i dalje kreće više zemlje, jer nam tada nedostaje čučno opažanje.”

Ono što Derida nastoji da pokaže na ovom primeru metafore sunca ili helio-tropa jeste da se temeljna filozofska metafora u svojoj upotrebi pokazuje problematičnom, naime, ako je će Sunce biti metafora šta će onda biti doslovno značenje Sunca u ovde navedenom primeru? Šta je ono što je svojstveno čulnom Suncu? Ako je Sunce koje se samo čulnima može opaziti i samo problematično u pogledu na svojstva koja mu se mogu doslovno pripisati, kako stoji stvar sa metaforom koja se izgrađuje na temelju ove neizvesnosti onoga po prirodi svojstvenog Suncu. Derida na ovom primeru ukazuje na dva momenta koja grade protivrečnost filozofskog, tj. metafizičkog pojma metafore.

Prva posledica. Metafore heliotripi su uvek već nesavršene metafore, što znači da je njihov doprinos saznanju minimalan, iz prostog razloga što jedan od članova metafore ne može biti saznat u njegovoj svojstvenosti - čulno Sunce. Međutim, ovo je samo površina Deridinog argumenta. Ono što je ovde suštinsko za osnovnu metafizičku metaforu Sunca, tj. razlog zašto je ona osnovna počiva na sledećem momentima. Kao prvo, ako je čulno sunce nešto što nije poznato u